

קונטרס
שיחות
קודש

תפארת ישראל

פרשיות תצוה - כי תשא - ויק"פ

פרשת ויקרא תשנ"ג
♦ גליון קל ♦

החזרת נרות

לעילוי נשמת
הרה"ח רבי בנימין ב"ר
אברהם שמואל ז"ל

נלב"ע
ערב ראש השנה תש"פ

מודעה ובקשה
כל זכיות שמורות
למכון נתיבות החסידות

...

להארות והערות אפשר לפנות:

בטל: 0527673016

או במייל:

5701555@okmail.co.il

...

עימוד ועיצוב ע"י

חברקה: 052-7134988

השיעורים נכתבו בלשונו הבהיר בטוטו"ד
של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
על ידי חרב"ן הרה"צ רבי יצחק טווערסקי שליט"א
יו"ר מכון נתיבות החסידות

♦ ♦ ♦

יצא לאור ע"י מכון נתיבות החסידות להוצאות ד"ת
מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מספינקא
רחוב דונולו 7 - 11 בני ברק

תוכן
ענינים

ג

נפלא השבתא < פרשת רנצורה

ד

נפלא השבתא < פרשת כיתשא

ה

נפלא השבתא < פרשיות ויקהל פקודי

— פרשת תצוה - זכור —

בפרשת זכור כתוב: זכור את אשר עשה לך עמלק, בדרך בצאתכם ממצרים. לכאורה קשה אנחנו צריכים לזכור את עמלק ולמחוק אותו, ומה זה משנה איפה זה היה, אם זה היה בדרך שיצאנו ממצרים או במקום אחר או בזמן אחר, תכלית אנחנו צריכים למחוק אותו, ומה מונח בזה?

ונראה להסביר את העניין, הקב"ה הוציא אותנו ממצרים אבל זה היה הוצאה פיזית ולא נפשית, נפשית אנחנו עדיין יוצאים כל הזמן ממצרים, וכמו שאנו אומרים בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, ולא רק בכל דור ודור אלא בכל יום ויום יש לנו עבודה לצאת משם, ומה זה מצרים, אלא פרעה הכניס לנו את הנקודה של מי הויה אשר אשמע בקולו, ולכן נכון שיצאנו פיזית משם אבל רעיונית אנחנו עדיין שם, וכל פעם שיהודי מגלה את הקב"ה בעוד נקודה אז יוצא ממצרים בעוד נקודה ומרחיב את הקב"ה לעוד מקום שלא היה שם מקודם. וזה עבודותינו עד עצם היום הזה.

הקב"ה הוציא ממ"ט שערי טומאה, לכאורה למה רק אז ולמה לא במ' שערי טומאה, אלא אם הקב"ה היה מוציא אותנו במ' שערי טומאה היינו אומרים במ' אנו צריכים את הקב"ה אבל בט' אנחנו מסתדרים לבד, ולכן חיכה הקב"ה עד שהגענו למ"ט שערי טומאה ואז הוציא אותנו משם, ומזה אנו מגיעים להכרה שבלי הקב"ה אי אפשר כלום, לפני קבלת התורה הקב"ה היה צריך להוציא אותנו ממ"ט שערי טומאה, כי אם היינו נכנסים לנו"ן שערי טומאה חלילה וחס לא היינו יכולים לצאת משם, אבל

עכשיו אחרי קבלת התורה אנו יכולים להיכנס לשם והקב"ה יכול להוציא אותנו גם משם.

עמלק רצה להכניס לנו שאנו יכולים להסתדר לבד בלי הקב"ה, וזהו זכור מלשון זכר להשפיע, עמלק רצה להכניס לנו שזכור אנחנו יכולים לבד, את אשר עשה לך הוא רצה שאנחנו משהו ישות בפני עצמו, ואת זה אנחנו צריכים למחוק ולדעת שכלי הקב"ה אי אפשר כלום, ואיך מוחקים אותנו ואיך מגיעים לזה, זה אך ורק לחיות עם הסכנה שכל רגע אנו יכולים להיות בחזרה במצרים במקום הכי גרוע שיכול להיות, ואם אנחנו לא שם זה הקב"ה שמרחם עלינו ומוציא אותנו משם כל הזמן ועוזר לנו להגיע אליו ית', אבל אדם שלא חי את הסכנה וחושב שיצא משם ונגמר הסיפור זה עמלק, עבודת האדם הוא לדעת בדרך אנחנו כל הזמן על הדרך עוד לא יצאנו ממצרים, כלומר לחיות עם הסכנה כל הזמן שאנחנו עלולים כל שנייה להיות שם, ואם אנחנו לא שם זה הקב"ה שעוזר לנו בזה.

וזהו הכוונה זכור את אשר עשה לך עמלק, איך אפשר להגיע לזכור את זכירת עמלק ולמחוק אותו, רק בדרך בצאתכם ממצרים, כלומר לחיות עם הסכנה של מצרים ולדעת שעמלק רוצה לנתק אותך מהקב"ה ולעשות ממך ישות בפני עצמו, וברגע שאדם חי את הסכנה של מצרים בזה עושה מחיית עמלק, וזהו השייכות שם מצרים לעמלק.

משנכנס אדר מרבים בשמחה. צדיקים היו אומרים איך מרבים את הקדושה, על ידי שמחה. משנכנס אב ממעטים בשמחה. צדיקים היו אומרים איך ממעטים את הקליפה, על ידי שמחה. לכאורה איך אפשר לומר על הימים האלו ימי שמחה, הלא זה בדיוק הפוך הלא יש כ"כ הרבה דברים להכין ויש הרבה לחץ וזה ממש לא ימי שמחה, ומהו הכוונה שהם ימי שמחה.

אלא הכוונה הוא כגמל עלי אמו תינוק תמיד שמח, למה, כי הוא בוטח באימו ואין לו משהו אחר בעולם והוא יודע שמה שהוא עושה זה הכי טוב בשבילו. אותו דבר צריך אדם להיות אדם שחי עם הקב"ה והוא במצב של כגמל עלי אמו אז בכל מצב לא משנה מה ואיך הוא תמיד שמח, וככה אפשר לעבור את הימים האלו בשמחה, אבל מי שלא חי עם הקב"ה אז באמת משתגע מהימים הללו. וקשה מאוד לעבור אותם.

איתא בחברותא (177). אמרה תורה ויאמר אלוקים יהי אור ויהי אור, וירא אלוקים את האור כי טוב ויבדל אלוקים בין האור ובין החושך, ויקרא אלוקים לאור יום ולחשך

קרא לילה וגו'. לפני שהקב"ה סידר את הבריאה במעשי בראשית היה האור והחושך משמשים בערבובייה וכאשר האור והחושך משמשים בערבובייה אי אפשר להנות מהאור כי יש בו חושך, על כן הפריד הקב"ה את האור מהחושך ואת החושך מהאור. וקבע תחומו של האור ביום ושל החושך בלילה.

רש"י מדגיש בלשונו, וירא אלוקים את האור כי טוב - ראהו כי טוב ואין נאה לו ולחושך שיהיו משתמשים בערבובייה, וקבע לזה תחומו ביום ולזה תחומו בלילה. כלומר כאשר אור וחושך משמשים בערבובייה אי אפשר לנצל את האור כראוי מחמת החושך שבו וא"א לנצל את החושך כראוי מחמת האור שבו, ורק לאחר שקבע הקב"ה תחום לאור ולחושך בנפרד ניתן לנצל את האור ואת החושך כראוי. אמנם אליה וקוץ שבו כי כאשר אור וחושך משמשים בערבובייה אין ממשות של חושך וכאשר קבעו תחומים נפרדים יש מצב של חושך, נמצא שיש תוצאה שלילית בקביעת התחומים.

אלא תפקיד האדם בתיקון הבריאה להחזיר את המצב לקדמותו שלא יהיו תחומים נפרדים לאור ותחומים נפרדים לחושך, ובכל זאת לא יחשב אור וחושך משמשים בערבובייה. כי אליבא דאמת אין בכלל מושג של חושך, כי איך יתכן בעולמו של הקב"ה שהוא טוב ומטיב יהיה מציאות של חושך, הלא אפילו על המצבים הקשים ביותר שיש לאדם כבר אמר דוד המלך ע"ה טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך. ואיך נחשוב שיש מושג של חושך בבריאה.

אלא שזה ברור שאין בבריאה של הרבש"ע מציאות של חושך וכל המציאות חושך הוא רק כלפי החשיבה החומריות והראיה הבשרית של האדם. דומה לכך מה שאמר דוד המלך ע"ה אני אמרתי אך חושך ישפוני ובסוף לילה אור בעדני, גם חושך לא יחשיך ולילה כיום יאיר, כי אצל הרבש"ע אין הבדל בין חושך לאור, אצל הרבש"ע כחשיכה כאורה.

זה שהקב"ה הפריד את האור ואת החושך וקבע להם תחומים היה כדי שיהיה אפשרות לאדם להכיר את החושך בצד החושך שבו, להכיר ממנו את האור האמיתי, ושיגלה שהחושך אינו אלא אמצעי להכרת האור האמיתי שבו, כי כאשר האור והחושך שמשו בערבובייה לא היה האפשרות להכיר את האור האמיתי מחמת החושך שהיה מעורב בתוכו.

והיפוכו, את היום מכירים בזה שהוא ההיפוך של הלילה, ואת הלילה מכירים בזה שהוא ההיפוך של היום. את הטוב מכירים בזה שהוא ההיפוך של רע, ואת הרע מכירים

שהוא ההיפך של הטוב. כל זה הוא לפי הראיה הבשרית של האדם, אבל באמת אין רע מוחלט בעולם ואין חושך מוחלט בבריאה.

בגמרא מסופר על קם רבה ושחטיה לרבי זירא. לכאורה האם יתכן כזה דבר. אלא נראה לומר שהכוונה הוא על שני מצבים זירא הוא מצב של קטנות המוחין מצב של לילה ורבה הוא מצב של גדלות המוחין ומצב של יום. בשחטיה אנו עושים הולכה והבאה. כלומר עבודת האדם הוא לשלב את שני המצבים הללו, כשאדם נמצא בגדלות הוא צריך לדעת שזה לא שלו אלא של הקב"ה, ואת זה הוא לומד מזה שלפעמים הוא במצב של קטנות המוחין, וברגע שהוא בקטנות המוחין עבודה הוא לדעת שיש גדלות המוחין ולדעת שהקב"ה נמצא גם שם, גם שם ידך תנחני, צרכים לשלב ביניהם. וכנ"ל היום מכירים מהלילה והלילה מכירים מהיום.

תפקיד האדם בעבודת השי"ת הוא להוציא את המטמון היקר הזה ולגלות את האור האמיתי המוסתרת בתוך החושך, ובזה שיכריזו ויאמרו: גם חושך לא יחשיך ולילה כיום יאיר, אין חושך בעולם וכל מה שנראה לנו כחושך אינו מציאות עצמי, אלא אמצעי אשר דרכו יכיר את האור האמיתי, ומה הוא האור האמיתי? הראיה הברורה שהכל מאת השי"ת, ומפי עליון לא תצא הרע והטוב, ומה שנראה בעולם מצבים הנקראים רע - חושך הוא רק מכוח הראיה הבשרית של האדם.

לפי"ז מה שאומרים אור וחושך משמשים בעירבוביא אין הכוונה שבאמת האור והחושך היו משמשים בעירבוביא ממש, כי הלא אין חושך אמיתי אלא שהכוונה אור וחושך משמשים בעירבוביא, דהיינו שלא היה לאדם האפשרות להכיר את האור מתוך החושך כי האור והחושך שימשו בעירבוביא. וכדי להכיר את האור מתוך החושך בראיה הבשרית של האדם, היו צריכים להפריד את האור מהחושך ולתת תחום נפרד לאור ולחושך, כמו שכתוב בתורה: ויבדל אלוקים בין האור ובין החושך, ובזה שקבע להם תחומים אשר לאור קרא יום ולחושך קרא לילה. ורק אחרי שקבעו תחומים נפרדים לאור ולחושך התאפשר לאדם להכיר את האור מתוך החושך.

האפשרות להכיר את האור מתוך החושך ולהבין שהחושך אינו חושך אמיתי אלא אמצעי להכיר ממנה את האור האמיתי הוא רק בזה שנזרק לאמונה פשוטה, כל זמן שירצה להיות במצב של אמונה בשכל, יעמוד כנגדו החושך כחשון ויגרום לאדם את מה שנקרא הסתר פנים, אבל כאשר נזרק לתוך האמונה הפשוטה שלא לרצות להבין, להשיג, ולהמחיש את ההשגחה הפרטית, אז יתגלה לפני האדם את המציאות האמיתי

שאינ בכלל מושג של חושך, כי בעולמו של הקב"ה לא שייך מושג של רע ומושג של חושך. כי אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיינו.

זזהו ויאמר אלוקים יהי אור ויהי אור, דהיינו שיהיה התהוות של אור בכל מציאות הבריאה, ואפשר הדברים הנראים בעיני בשר כחושך אינו אלא מציאות של אור, וזהו וירא אלוקים את האור כי טוב, הקב"ה ראה את האור האמיתי שהוא טוב כמציאות בבריאה. ורק כדי שהאדם בראיה השכלית שלו יוכל להבין מה זה אור אמיתי היה צריך את ההבדלה בין האור לחושך, ולכך ויבדל אלוקים בין האור ובין החושך. וכדי שיקבע להם תחומים על מנת שיוכלו להכיר את האור מתוך החושך וקבע להם תחומים ברורים. ויקרא אלוקים לאור יום ולחושך קרא לילה, אבל האמת הוא שהאור והחושך משמשים בעירבוביא כאשר באמת אין בכלל חושך רק אור אין סוף.

פרשת כי תשא - פרה

כתוב בפרשה: שהקב"ה אמר אל משה רבינו אחרי חטא העגל, ועתה הניחה לי ויחר אפי בהם ואכלם. לכאורה איך יתכן שמשה רבינו אחז בהקב"ה שבעקבות זאת אמר לו הקב"ה הניחה לי, הלא הקב"ה אינו גוף ואינו משיגי גוף, ואיך יתכן לאחוז את הקב"ה, וצריכים אנו להבין מה הכוונה בזה, ומה מונח כאן?

אלא נראה להסביר את הענין בהקדם, ר' אשר היה אומר הרבה חוצפה כלפי שמיא, צריכים לומר להקב"ה אני יתפוס אותך בזקן אם אתה לא מביא משיח. לכאורה איך אפשר לומר כן, האם יתכן לאחוז בזקן של הקב"ה, הלא הוא אינו גוף ואינו משיגי גוף, ומה הכוונה בזה.

אלא מסביר המגיד ממעזריטש זי"ע הקב"ה הוא אין סוף ובלתי גבול, לעומת זאת אדם הוא מוגבל בהבנה ובהשגה שלו, הקב"ה ברא את העולם כדי שיכירו וידעו כל יושבי תבל שיש בורא ומנהיג לבירה, ובכן אם הקב"ה הוא בלתי מוגבל ואנחנו מוגבלים איך אנו יכולים להגיע להקב"ה, ולכן הקב"ה מלביש את עצמו בלבושים לבוש אחרי לבוש וככה אנו יכולים להשיגו ולהגיע אליו ית', הלבוש של הקב"ה הם המידות שמתעוררים אצלנו כל הזמן, ושם הקב"ה נמצא.

אדם שמתעורר לו מידת הכעס יש לו אפשרות לחיות שזה מציאות ואז מגשם את הקב"ה עוד יותר ולא מגיע אליו כלל, או שיש לו אפשרות לחיות שזה סיבה מאת הקב"ה וזה לא אותו האדם שמכעיס אותו אלא שזה הקב"ה שכרגע רוצה להתגלות אליו, רק הוא לא יכול להתגלות בגלוי כי אדם מוגבל ולכן הוא חייב להתגלות לנו

בצורה כזאת של כעס, וברגע שאדם שומע שזה הקב"ה אז הוא מגיע לתכלית ומטרת הבריאה.

וזה הכוונה לתפוס את הזקן של הקב"ה כלומר לתפוס אותו במידות, אדם שחי במידות עם הקב"ה אז תופס אותו כביכול. וזה הכוונה ועתה הניחה לי, הקב"ה מביא לנו לפעמים מצב של חושך מצב של הסתר ששם אדם רוצה לברוח משם, אבל דווקא שם הקב"ה נמצא, כי אין לנו דרך אחרת להגיע להקב"ה רק על ידי המידות ושם אפשר לתפוס אותו, כלומר אדם במצב של חושך במקום לחיות שם עם הקב"ה מנסה לברוח משם, כלומר אדם אומר להקב"ה הניחה לי תעזוב אותי עכשיו אין עבודה עכשיו אין לי כוח, אדם בכל הדרך אשר ילך הקב"ה שולח לו סיבות כדי לעזור לו לחזור להקב"ה, אבל אדם כל הזמן עסוק ועתה הניחה לי תן לי לגמור את התאוה תן לי לגמור את עבירה ואחרי זה נדבר איתך, אבל הקב"ה רוצה לעזור לך ואדם אומר לו תעזוב אותי.

עיקר עבודת האדם הוא לדעת שדווקא שם במצב של חושך והסתר בדיוק שם הוא נמצא, גם שם ידך תנחני, אדם שאומר שם הניחה לי זאת בריחה. אבל גם הקב"ה אומר ועתה הניחה לי, כלומר אתה בא עם מהלך מה אמור להיות עכשיו, אז הקב"ה בא ואומר לך הניחה לי תעזוב את המהלך שלך ובא איתי לפי המהלך שלי, אדם חושב ברגע שהקב"ה אומר לו ועתה הניחה לי הכוונה באמת לעזוב את הכל וללכת הלאה, אבל האמת הוא בדיוק ההפוך איפה שהקב"ה אומר לך הניחה לי בדיוק שם הוא נמצא, אלא הוא רוצה שאתה תעזוב את המהלך שלך ותלך עם המהלך של הקב"ה, כי אדם הוא מוגבל והקב"ה רוצה שתלך אתו שהוא אינו מוגבל בשום כלום.

במצב של חושך והסתר הדרך היחידי לעבור את זה הוא רק על ידי אמונה, כי אדם עם הבנה שלו הרי לא מבין מה הולך כאן הרי יש לו תוכנית בדיוק מה הולך להיות ופתאום הכל הולך בדיוק הפוך, אבל דווקא שם איפה שאדם אומר לעצמו ועתה הניחה לי דווקא שם הקב"ה נמצא, והכוונה הוא לעבור לאמונה ושם הכל יסתדר.

יש את המוח ויש את הלב ויש הגוף, עם המוח אפשר להיות באצילות כל הזמן אבל זה לא למעשה, עם הגוף לבד ג"כ אי אפשר לעבוד כי אז אדם לא יקשר שום דבר להקב"ה וילך רק אחרי הגוף בלי המוח, לעומת זאת הלב הוא באמצע כי גם גשמי וגם רוחני, עבודת האדם הוא לשלב את המוח ואת הגוף עם הלב, ואז מגיעים לעשות מה שצריכים לעשות. יש רצוי ויש מצוי הרצוי זה המוח שם יש תוכניות רבות מה שרוצים לעשות, וגם שם אדם לא מוגבל במחשבה על מה לחשוב מבחינתו הכל אפשרי,

לעומת זאת הגוף הוא המצוי הוא מוגבל ויש לו הגבלות מה הוא יכול לעשות ומה לא, ובדיוק אז מתחיל חיכוך בין המוח לגוף ובין הרצוי למצוי, אבל בדיוק שם נכנס עבודה לשלב להוריד את המחשבות ללמעשה ולעשות מה שאפשר לעשות ומה שאי אפשר הרי אי אפשר.

מישהו עשה מחקר מה הדג הכי קטן שיש בעולם. אחרי זמן מה יצא עם משהו מסודר שהדג הכי קטן זה חמישה סנטיים. כולם צחקו עליו הלא יש בכל בית דגים הרבה יותר קטנים ואיך אתה אומר ככה. אלא בדקו ומצאו שהרשת שלו היה בתוכו חור של חמישה סנטיים, ולכן כל הדגים שהם פחות יצאו ונשאר רק מי שהוא בדיוק חמישה סנטיים. כלומר אדם שהולך בהבנה שלו זה רשת עם חורים לא הכל הוא יכול להבין ולהשיג, יש דברים שהוא לא יכול להבין אותם כלל, אבל ברגע שאדם הולך עם אמונה שזה מעל הבנה והשגה שלנו, אז שם אין חורים כלל, עבודת מטפל הוא לצמצם את החורים כמה שאפשר, אבל ברגע שעוברים לאמונה שם אין חורים כלל.

פרשת ויקהל פקודי - החודש

והנה מיד אחרי יציאת מצרים מצאנו מצוות קידוש החודש. לכאורה הלא במצרים בני ישראל עבדו קשה והיה תחת יד פרעה, וכשיצאו משם מעבדות לחירות לכאורה היה צריך לתת להם להשתחרר מכל מה שעבר עליהם, ומה קשור עכשיו מצות קידוש החודש, ולמה דווקא עכשיו מיד אחרי יציאת מצרים, אולי כדי לדבר איתם על דברים אחרים, ולמה בדיוק קידוש החודש.

ונראה להסביר את הענין בהקדם, היה חברה שחיפשה עובד שמכיר שפת הטיק טק. וכתבו שביום זה וזה יהיה כמה שעות שאפשר להגיע למשרד ולהציע את עצמו לעבודה. באותו יום הגיעו מלא אנשים למשרד, וניגשו למלאות טופס רישום והכניסו את הטופס למזכירות, והיא אמרה שאפשר לשבת בחוץ יש אוכל שתייה ולחכות עד שמנהל יחליט מי מתאים להתקבל לעבודה. והרבה אנשים הגיעו וחיכו הרבה זמן בחוץ, בינתיים אכלו שתו והיה מזיקה נעימה ברקע והמשיכו לחכות.

אחרי שעה המתנה מגיע איש אחד מסתכל ימינה שמאלה נכנס ישר לחדר מנהל בלי למלאות טופס ובלי לחכות. אחרי כמה דקות יוצא מנהל מהחדר שלו ומודיע לכולם ב"ה מצאנו כבר עובד חדש שמתאים לעבודה אצלנו, ותודה רבה לכם על שהגעתם להציע את עצמכם לעבודה, וד' יעזור שתמצאו משהו אחר בקרוב.

כולם נכנסו לכעס מה הולך כאן, אנחנו עומדים כאן כ"כ הרבה זמן הגענו מוקדם מלינו טופס ראשון ומחכים ואיך זה יכול להיות שדווקא זה שמגיע אחרון הוא מתקבל לעבודה, האם זה היגיון. יצא מנהל מחדרו והסביר להם: אני חיפשתי אדם שמכיר

שפת טיק טק. זה שפה שלא כל אחד מכיר אותו, נכון ששמתי פתק שצריכים למלאות טופס והיה לכם בחוץ מלא אוכל ומזיקה נעימה, אבל בתוך כל הרעש הכרזתי ברמקול בשפה הזאת להיכנס ישר לחדר מנהל לא למלאות טופס לא לשבת לאכול ולבלות זמן ישר לעבודה. אבל כולכם אתם לא מכירים את השפה ולכן לא נכנסתם לחדר שלי, רק אחד אחרון שהגיע לכאן הוא הכיר את השפה ונכנס ישר לחדר שלי ולכן קיבלתי אותו לעבודה.

אותו דבר בעבודת השם הקב"ה מדבר איתנו כל הזמן, אבל הקב"ה הוא אין סוף ואנחנו מוגבלים, ולכן כדי להתגלות אלינו הוא חייב לצמצם את עצמו במידות ודרכו הוא יכול להתגלות אלינו, ולכן זה מופיע כל פעם מכיוון אחרת, פעם מהילדים פעם מעבודה ופעם מהאישה כל פעם מכיוון אחרת, אבל בסופו של דבר אדם צריך לדעת ולהבין שהקב"ה מדבר איתנו דרך כל הכאבים שיש לנו, נכון שאם מסתכלים עליהם כמציאות זה נראה ככאב וכמשהו שאי אפשר לסבול אותו, אבל אדם שחי שכל דבר הוא סיבה מאת הקב"ה צריך לדעת שמכנה משותף שכל כל זה הוא הקב"ה, זה שפה מיוחדת שככה הקב"ה מדבר איתנו, אנחנו צריכים להקשיב להבין ולהפנים אותו ולחפש אותו בתוך כל הכאבים שיש לנו. וכמו בסיפור המנהל דיבור ברמקול מתוך כל הרעש והנחמדות שהיה שם, אותו דבר הקב"ה מדבר איתנו רק כל פעם מכיוון אחרת.

אבל לכאורה למה באמת זה ככה שהקב"ה כל פעם משנה כיוון, אם שמענו אותו בכאב אחד והגענו להכרה שד' אחד ושמו אחד למה עכשיו צריכים לשנות כיוון ולהביא כאב חדש ששם עוד לא שמענו שגם שם ידך תנחני. אלא הכוונה הוא שכל פעם שאדם משיג את הקב"ה באיזה כאב לפני זה היה שם מצב של אינו מושג וברגע שמשיג את הקב"ה המצב נהיה מושג אצלו ואז הקב"ה מביא לו אינו מושג חדש, כי הקב"ה הוא אין סוף ואנחנו מוגבלים, וכדי שאדם יכיר את הקב"ה זה חייב להיות דרך המידות ודרך דברים מוגבלים, וברגע שאדם מגיע לשם לחיות אחד עם הקב"ה אז או שהוא אחד ונשרף שם ואז כבר אין מציאות של בורא ונברא ובוזה נגמר מטרת בריאת העולם, או שאדם נכנס לשם לגאווה ולהפקרות ומתרחק מהקב"ה מרוב שמסתובב ומספר לכולם מה הוא השיג, כלומר במצב שהשיג משהו אדם לא יכול להישאר שם כי או שנשרף שם או שנכנס להפקרות שם, ולכן הקב"ה חייב להביא לך אינו מושג חדש ששם אדם עוד לא גילה את הקב"ה.

היוצא לנו שרק על ידי הכנעה אדם יכול להמשיך הלאה להרחיב את הקב"ה בעוד אינו מושג, לעומת זאת אדם שיש לו גאווה יישאר איפה שהשיג ולא ימשיך הלאה

כלל. וזה הענין של התחדשות שאדם צריך להתחדש כל הזמן ואסור להישאר באותו השגה של אתמול. אני תמיד שואל אותכם מה חדש מה חידשת היום, כי אדם חייב לחדש כל יום וללכת עוד ועוד, וזה הענין של קידוש החודש מיד אחרי יציאת מצרים, כי פרעה רצה שאדם יהיה עסוק עם עצמו כל הזמן והעיקר לא עם הקב"ה, היה רוצה שתהיה עסוק איזה קמחא דפסחא יש השנה והאם מחלקים גם אבוקדו, ומתי יוצא חופש ועד מתי לומדים, העיקר לא עם הקב"ה מי הוי-ה אשר אשמע בקולו, ומיד שיצאנו משם הכוונה הוא להתחיל לחיות עם הקב"ה ולהתחדש כל הזמן, המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, ולכן מיד שיצאנו ממצרים קיבלנו את מצוות קידוש החודש שזה בדיוק ההפוך מפרעה שרצה לנתק אותנו קידוש החודש מסמל התחברות והתחדשות עם הקב"ה כל הזמן.

אבל לכאורה הלא זה עבודת האדם כל יום ולא פעם בחודש ולמה יש לנו קידוש החודש רק פעם בשלושים יום. אלא כתוב אדם נידון בראש השנה כמה כסף יעשה באותו שנה, לעומת זאת כתוב אדם נידון בכל יום, ולכאורה איך זה מסתדר האם בכל יום או רק פעם בשנה. הסביר המגיד ממעזריטש זי"ע וקרה לחיים שהיה מביא את המים לכולם, ושאל אותו כבוד הרב איך הולך בעבודה, והתחיל חיים לומר שהוא כבר זקן ואין לו כבר כוח לסחוב את המים ואנשים לא מתייחסים אלי ולא אומרים תודה רבה בקיצור מלא טענות וגם זה לא מספיק לכלכל את הבית, למחרת קרא לו המגיד שוב פעם, ושאל אתו חיים מה נשמע, וענה בשמחה ועם חיות ב"ה יש לי כוח להביא מים לכולם ורק בזכות זה אני חיי ותאמין לי אני לא צריך את הכסף העיקר משהו שמחיה אותו להמשיך הלאה.

הסביר המגיד כמה כסף הוא יעשה במשך השנה זה באמת הקב"ה מחליט תחילת השנה לכל השנה, אבל כמה מצב רוח יהיה לו כל יום זה באמת אדם נידון בכל יום, וכמו שאתם רואים יום אחד היה לו מצב רוח ויום אחד אין לו כלל שום מצב רוח. אותו דבר כאן כמה שאדם ישיג השגות בהקב"ה זה באמת רשום למעלה פעם בחודש, אבל כל יום וכל שעה הקב"ה שולח לנו עוד כאבים ועוד תזכורות האם לחיות אותו שם כמציאות או כסיבה ואת זה יש לנו עבודה כל הזמן, אדם לא צריך לעשות חשבונות כמה השיג וישיג אלא לנסות בכל כאב לשמוע שם את הקב"ה שמחיה ומהווה כל דבר.

היוצא לנו שהעיקר הוא לתת הכנעה ולעבור מהשגה לאינו השגה חדש. אבל אדם שמתגאה אין לו כוח להמשיך הלאה ופשוט נעצר שם. כלומר גאווה עוצרת שאיפורה. איתא במכתב מאלהו (ח"ט). הערכות האדם לענינים הסובבים אותו תלויות

הרבה במידותיו ונטיותיו, אדם משנה הערכתו לכל דבר עם השתנות מצב נטיותיו. הרי הרעב לכסף אין הכסף שיש לו חשוב אצלו כדי שישביעו, כמו שנאמר אוהב כסף לא ישבע כסף. כלומר אדם שאוהב כסף תמיד ישאב לעוד בלי סוף וגבול, כי אוהב כסף לא ישבע כסף.

אבל ואעפ"כ כשמתגאה, מחשיב רכושו, משום שנטיית הגאווה נותנת חשיבות לכספו. ומכאן, שהשאיפה ממעטת בנו את ערך מה שיש לנו מכבר, כי מה שיש לנו אינו מספק את שאיפתנו, וההתגאות מגדילה את ערך מה שיש לנו, כי האדם מתגאה במה שחשוב בעיניו. ומכאן שהגאווה סותרת לשאיפה, כי כאשר מרגיש האדם את עצמו שבע נחלשת שאיפתו. ואפשר לראות את זה בחוש, יש אנשים שיש להם המון כסף ובעבר רצו אחרי זה כל הזמן בלי הפסקה, ופתאום ברגע שנכנסו לגאווה הכל נעצר וכבר לא רצים אחרי זה, אלא פשוט מתחיל להתגאות במה שיש לו, ומכאן שהגאווה עוצרת את השאיפות שיש לנו.

והנה כאשר אדם שואף לענין מסוים כתורה ויראת שמים, והשאיפה היא טהורה מפניות צדדיות, היינו ששואף להשיג את הענין מצד חשיבות הענין עצמו, אז השאיפה מביאתו לידי ענווה, כי כל זמן שלא מילא את שאיפתו אין מה שהשיג כבר, חשוב אצלו, ואינו מתגאה בזה. כל זה תוצאה מהשתנות ההערכות אצל האדם.

אותו דבר בעבודת השי"ת אדם שהוא עניו ויודע שמצד עצמו אין לו כלום הוא ממשיך לשאוף ולהגיע, כלומר אדם שמגיע לאינו מושג ומשיג שם את הקב"ה, יש לו שתי אפשרויות או להיכנע שם ולהמשיך הלאה לאינו מושג הבאה, או להסתובב ולומר אני הגעתי להקב"ה, וברגע שאדם מסתובב עם הגאווה שלו שהשיג משהו באותו שנייה מפסיק לשאוף ללכת הלאה וכמו שאמרנו מקודם שגאווה מפסיקה את השאיפות להמשיך הלאה.

